

O SOUCITU

(ZKUŠENOST A SHRNUTÍ)

Hrubý překlad 1.0
Překlad: Petra Duhajská, 2012

Andres Koryzma Z. (andreskoryzma@gmail.com)

Centrum studií, Park studií a reflexe Punta de Vacas
25. června 2011

Obsah

Cíl	1
Shrnutí	1
Rámec	1
1. Zkušenost soucitu	2
2. Definice (osobní) soucitu s pomocí Silových textů	4
3. Závěry	5

Cíl

Cílem této monografie je popsat prožitky z krátkého období, kdy jsme dělali aktivity v ulicích v rámci Silova poselství, a lépe těmto prožitkům porozumět. Jde o zkušenost hledání spojení se zvláštním vnitřním umístěním při jednání. Zaměřujeme se na prožitky, které jsme měli.

Shrnutí

Zkušenost soucitu byla neočekávaným výsledkem aktivit spojených se Silovým poselstvím, probíhajících v ulicích během několika týdnů; šlo o hodnotné jednání spojené se zvláštním vnitřním umístěním a s cvičením odpojení se od výsledků, a díky tomu jsme prožívali mimořádnou hloubku.

Přestože tyto aktivity probíhali pouze měsíc, celý proces s nimi spojený trval zhruba sedm měsíců, od konce roku 2010, a byl spojený s významnými zkušenostmi z osobní práce. Odtud vyvstával zájem posilovat tyto prožitky a také pomoci ostatním lidem získat podobné vnitřní zkušenosti. Přesto jsme během několika měsíců nedokázali specifikovat „co dělat ve světě“. Uvědomili jsme si, že jsme cítili určitý odpor k pokračování v aktivitách ve smyslu jakoby „pořád to samé“; postupně, krok za krokem, se prožitky z hlubokých zkušeností sjednocovaly s odpovídající aktivitou v ulicích.

Pochopili jsme, že je potřeba správné vnitřní umístění, aby bylo jednání zpětně „nabíjeno“, a že narůstající využívání tohoto umístění vede k vytvoření neobyčejných prožitků, které bychom mohli nazvat soucitem.

Rámec

Výchozí bod tématu této monografie je zřejmá skutečnost, že vnitřní zkušenost je tím, co nás může dovést k propojení se s našimi nejhlubšími aspiracemi, a že hodnotné jednání, které směřuje k ostatním, přináší sílu a vnitřní jednotu, soudržnost.

Ta vnitřní zkušenost byla umožněna díky různým aktivitám, pracem ve skupinách i osobní práci,

kteří ji posouvaly směrem k větší hloubce; přáli jsme si, aby byly tyto práce dostupné mnoha lidem. Ale jak motivovat ostatní k tomu, aby se spojili se svými hlubokými osobními zkušenostmi a aby objevili nástroje navržené Silem a jeho Poselstvím?

V hloubce se objevují známé prožitky, které jsou pociťovány jako blahodárné, protože člověka spojují se smyslem života; v ještě větší hloubce se objevují méně obvyklé překlady, které vyvolávají šok. A ještě dále se nachází „nevypověditelné“, „posvátné“, hybná síla prvotních hledání.

Jít do světa s těmito prožitky přináší nový pocit, který zpětně dobývá a upevňuje to, co je prožíváno.

1. Zkušenost soucitu

Pravidelně jezdím do Parku Punta de Vacas a na tomto horském a podmanivém místě se věnuji osobní práci, která mě propojuje s mým záměrem postupovat směrem k rostoucí hloubce; jde o silné zkušenosti, které ve mně přetrvávají několik dní po návratu do města, poté postupně slábnou, až se objevují pouze nepravidelně nebo zcela zmizí... až do další návštěvy Parku. Začal jsem přemýšlet o tom, proč se mi nedaří udržet si tyto prožitky a tento pohled jasněji, toto spojení s prostory dávajícími nový smysl. Pozoroval jsem proto zachování či ztrátu těchto prožitků v souvislosti s mou činností ve světě. Čím více jsem se uzavíral, tím rychleji prožitky mizely; čím silnější bylo spojení s ostatními, tím více přetrvávaly. Nicméně „dobré zacházení“ s ostatními nestačilo, ani vlídná slova.

S touto reflexí se objevila potřeba dělat se záměrně něco ve světě, jinými slovy potřeba vytváření spojeného se záměrem: aktivita směřující k ostatním s určitými charakteristickými vlastnostmi. Ale chyběla mobilizující představa.

Co dělat? Tématem nebyla aktivita sama o sobě, ale spíš „odkud“ ji děláme; naše vnitřní umístění, které by onu představu jednání navozovalo.

Uběhlo pár měsíců, během kterých navržené představy bojovaly s pocitem „pořád to samé“. Až do chvíle, kdy určité zkušenosti spojené s vděčností a žádostí zarezonovaly se záměrem spojit se s významnými prostory. Pomocí této zkušenosti jsme si uvědomili, že existuje něco, co vyživuje hloubku, co posiluje a zvětšuje prožitek, „který žije v nitru“, a co živí a nabývá jednání a duševní postoje.

Aktivita ve světě tedy měla jiný význam. Důležitý obrat: už nešlo o návrhy vycházející z kompenzací, z „muset“, z tlaku na výsledky, z uznání či odmítnutí ostatních, které nakonec nic nepřinesou. Byly tu také návrhy spojené s nehlubšími aspiracemi, které, vykonávané určitým způsobem a směřující do světa, způsobují vnitřní růst.

Myšlenka byla přeložit to, co neslo smysl této zkušenosti, poté to nést k ostatním s prožitky inspirovaného vnitřního umístění.

Nebylo lehké osvojit si nový přístup, jehož středem byla jeho vlastní hloubka, vzhledem k přítomnosti určité cenzury a autocenzury. Vzpomněl jsem si na Silova slova „musíme risknout interpretací“; v mém případě jednání beze strachu z chyb. Napadlo mě tedy zkusit opět různé aktivity v ulicích, abych našel cestu k motivování ostatních zkušeností k tomu, aby měli zájem sami objevit Silovo poselství, spíš než abych jim ho „vnucoval“.

S pomocí letáčku „Dej své cestě smysl“ jsme vyzývali cestující k tomu, aby využili čas cesty do práce k poděkování a vnitřní žádosti. Na letáčku byly zmíněny Silovy texty pro kontext a adresa blogu pro více informací, ale o nic se nežádalo ani nešlo o pozvánku.

<http://lasexperienciasdecambio.blogspot.com> je blog, který klade důraz na zkušenost a vybízí k vytvoření vlastní komunity zkušeností.

Vybízeli jsme k jednoduchému „cvičení“, praktice, změně pohledu, která směřuje ke spojení s vlastním nitrem, kde můžeme požádat, ovšem nejdříve je třeba poděkovat... A navrhovali jsme tedy k tomu využít čas na cestě.

Myšlenka byla jednoduše být někde na ulici jednu dvě hodiny denně blízko metra nebo autobusové zastávky a přijmout, osvojit si přístup, který by byl „neinvazivní“, klidný, bez

kompulzí a napětí, a rozdávat letáček s návrhem zkušenosti. Někdy jsme mluvili jemně a tiše... „Tohle by ti mohlo udělat dobře, zkus to, je to malý dárek pro tebe“... a někdy laskavě silným a jasným hlasem.

Existuje mnoho zajímavých příhod o tom, co se nám přihodilo a o čem jsme mluvili; ovšem to, co motivovalo vznik této monografie, je něco jiného. Viděno zpětně, nepředávali jsme pouze leták, ale také zkušenost... Ne tu, kterou leták popisoval, ale tu, kterou jsme dokázali přenést nehmamatelným způsobem během těch několikavteřinových setkání i delších konverzací. Probíhalo tam něco, co se nám nedařilo pochopit.

V průběhu dnů docházelo k proměně ve cvičení „jako cíl sám o sobě“, vnitřní jednoty, „beze strachu z výsledků“; postupně z prázdnoty obsahu vznikalo vnitřní ticho směřující k „pasivnímu já“.

Přestože jsme začali s mechanikou vlastní naší krajiny formování, uprostřed aktivity došlo ke změně vedoucí k tichu. To v některých chvílích pozměnilo uspořádání místa, kde jsme se nacházeli, a čas působil jako „zpomalený film“. Zvláštní pocit, který se nám na počátku nedařilo definovat, se začal vynořovat z nitra.

Uvědomil jsem si, že podobné momenty se objevovaly při dalších pracích spojených s hledáním „posvátného“ nebo spojení s „vnitřní hnací silou“ při některých seminářích a také v průběhu několika důležitých konverzací. Ale nikdy s takovou stálostí, kterou jsme zažili v této zkušenosti, kdy se „hluboké“ zpřítomňovalo v jednání.

Tak jak se projevovalo, zažívali jsme „něco“, co poskytovalo životní sílu a co nás proměňovalo. Blížilo se to dobrotě nebo lásce, ale ve skutečnosti to nebylo ani jedno. Lze to vyjádřit jako cit „vyšší“ či „hlubší“, než jsou běžné pocity, rezonující s blízkými lidmi a schopný někdy zahrnout i ostatní bytosti... „vše živé“.

Tento cit se probouzí a roste, zejména když děláme něco pro druhé, v aktu dávání bez očekávání čehokoli na oplátku, kde není připoutání k výsledku, jen hodnotné jednání samo o sobě.

„Já“ je zklidněné, sotva zachytitelný prožitek se rodí jakoby ze vzdáleného místa v nitru, postupně se roširuje až do hloubi hrudi a nakonec se objeví „cit vyzařující život“. Když si to uvědomíme, zažijeme určitý šok, uvolnění sevření, vnitřní ticho, jehož jasnost stále silněji mění běžné, na kompenzacích stojící uspořádání „toho druhého jako pro mě“ a jde směrem k stupni uspořádání spíše než směrem k druhému... „od druhého“; v postoji otevřenosti dalším významným prostorům.

Respekt k druhému se projevuje s opravdovou rovností; „nové porozumění“ funguje, jako bychom příjemce i já sám byli spojeni v novém rozměru. Člověk se dostává do „jisté připravenosti k dávání“, aniž by šel proti sobě, zcela bez vnučování, s citem pro druhého, který mu pomáhá vyjádřit jeho záměr, pokud si to přeje. Nejde o prožitek, který jde vytvořit či ho vlastnit, vzniká spíše sám od sebe; ale probouzí ho hodnotné jednání, které má cíl v druhých. Právě tam se rodí tento zvláštní stav, který vychází z hlubokého, který utiňuje svět venku-vevnitř a tím způsobuje, že příjemce hodnotného jednání, který byl „venku“, je nyní prožíván „uvnitř“ jako „sám o sobě“ s „ušlechtilým“ a „jemným“ pocitem, který vyzařuje a roste směrem ke všemu živému.

Je to zkušenost, která živí a obnovuje to nejdůležitější. Je to silný prožitek, protože nás spojuje s našimi nejlepšími aspiracemi. Odhaluje těžiště, které dává aktivitě ve světě soudržnost, které zesiluje a prohlubuje smysl toho, co existuje, a může se proměnit v nezbytnost být opakováno a zesíleno.

Slovo, které je tomuto prožitku nejbližší, je soucit.

Ovšem slovo soucit má různé kulturní i náboženské významy. Všechny náboženské proudy hodnotí svého Boha jako Boha „Soucitu a Milosrdenství“. A přesto jsou v jeho jménu ještě dnes způsobována ta nejhanebnější utrpení. Slovníky a encyklopedie většinou definují soucit jako slitování, lítost, starost a útrpnost, které jsou vzdáleny prožitku, o který nám jde. V dnešní době často slyšíme „nestojím o soucit“ jako výraz odmítnutí lítosti jako něčeho, co nás ponižuje před

ostatními; lítost se projevuje jako ta nejhorší pomoc, kterou můžeme nabídnout. Rozhodl jsem se prohloubit význam soucitu hledáním toho, co se této zkušenosti blíží, opětovným prozkoumáním Silova díla a konzultací s několika přáteli, které toto téma zmínili ve svých studiích či mnografiích.

Téma soucitu je navíc ze široka zkoumáno v Buddhově díle, což otevírá budoucí možnosti.

2. Definice (osobní) soucitu s pomocí Silových textů

Soucit je spojen s jednáním, které nekončí v sobě, ale dotýká se druhého, když člověk neuvažuje nad svým vlastním utrpením, ale jeho pozornost je zaměřena na utrpení, které má ten druhý. Je třeba jít dál za své problémy směrem k bolesti ostatních. To je morální jednání v pravém slova smyslu: „Chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.“

To je založeno na myšlence, že dávat je lepší než přijímat. Na myšlence, že všechny činy směřující k sobě samému přinášejí rozpory a utrpení a jen ty činy končící v ostatních nám mohou pomoci překonat naše vlastní utrpení. Rozporné činy převracejí běh života, zatímco činy směřující k druhým lidem překonávají utrpení a tím dávají život do pohybu.

Rozhovor Sila s Posly - Bomarzo 2005

Soucit vychází vždy z jisté empatie, z toho že se vžijeme do situace toho druhého. Pokud se nevžiju do jeho situace, nemohu se do něj vcítit. Nemohu mít s druhým soucit, pokud se do něj nemohu vcítit. (...) Pokud prožijeme jeho pocity, pocítíme k němu jakousi vřelost, přiblížení, které nám umožní řešit jeho problémy. Soucit nás vede k tomu, že hledáme východiska z problémů přesně tak, jako by byly naše.

Hodnotné jednání 1978 / Mluví Silo

Jednání, které uskutečňujeme ve světě, není bezvýznamné. Jsou činy, které nám dávají pocit jednoty, a činy, které v nás vyvolávají rozpor, rozklad. Hodnotné jednání je to, které směřuje k ostatním a jejich svobodě. Každý čin, který pomáhá překonat utrpení v ostatních, je tím, kdo jej vykonal, zaznamenán jako hodnotné jednání, jako sjednocující čin. Je to proces zpětného nabíjení, který mění vnější a vnitřní svět. Mění to, co se děje venku, i tvou vnitřní krajinu. Hodnotné jednání je charakteristické tím, že se neváže na „výsledek“ jednání; ziskem pro mě je to jednání samo o sobě - dělat něco, co směřuje k vývoji.

O tom, co je lidské Buenos Aires 1993

Dokud druhého člověka nebudu vnímat jinak než jako „pro mne“, pak bude nemožné, abych svým jednáním polidštil svět. Druhý člověk by měl být v mém vnitřním prožitku vřelým pocitem otevřené budoucnosti, která nekončí ani ve zvětčující nesmyslnosti smrti.

Cítit to lidské v druhém člověku znamená cítit život druhého člověka jako nádhernou pestrobarevnou duhu, která roste tím dále, čím více ji chci zadržet, zajmout a zachytit její výraz. Ty se ode mne vzdaluješ, mne však těší, jestliže jsem ti pomohl zbavit se pout, překonat bolest a utrpení. A jdeš-li se mnou, pak je to díky tomu, že se zcela svobodně ustavuješ jako člověk, a ne protože by ses coby „člověk“ jednoduše narodil. Já v tobě cítím svobodu a možnost ustavit se člověkem. Tvá svoboda je cílem mých činů. Pak ani tvá smrt nezastaví činy, které jsi uvedl do pohybu, protože jsi ve své podstatě časem a svobodou.

3. ZÁVĚRY

Vyšli jsme z reflexe nad tím, jak zesílit, nebo si aspoň udržet, prožitky získané při práci na přiblížení se k „posvátným“ prostorům.

Vyjasnilo se nám, že činy vykonávané určitým způsobem mohou tyto registry, které nás zajímaly, v každodenním životě zachovat či posílit.

Jednání, které je v souladu s vnitřním záměrem otevřít se významnějším prostorům,

dává ve vnějším světě impulzy nového druhu, dodává nazpět energii, přináší neobyčejné intuice a zkušenosti.

Jedna z těchto zkušeností byla spojena se soucitem a objevila se během hodnotného jednání vykonávaného bez očekávání výsledku a s pohledem namířeným k druhému člověku.

Při zpětném uvažování nad tímto hodnotným jednáním jsme si uvědomili, že šlo o určité vnitřní umístění, které se rodilo z těžiště, středu, a vytvářelo vnitřní ticho, a to umožnilo vyjádření soucitu, stejně jako dalších prožitků, které můžeme přisuzovat práci s hloubkou našeho nitra.

Opětovná četba a studium Silových textů, stejně tak jako pokroky dalších přátel, napomohly intelektuálnímu porozumění soucitu a navození podobných pocitů, které nás ujistily v tom, že směřujeme stejně.

Nicméně zkoušet porovnat registry, které jsme prožili, s texty se ukázalo být náročným, protože aby člověk mohl zkoumat, zda se texty shodují se soucitem nebo něčím jiným, musí vyjít z vlastní představivosti, a toto srovnání je tedy nakonec jen osobním svědectvím.

V našem případě srovnání popisů našich neobvyklých prožitků během aktivit s texty mohlo být spojeno se soucitem, ale naše prožitky měly také příchuť registrů hodnotného jednání a dalších hlubokých zkušeností.

Každopádně je jisté, že tato monografie popisuje a předává pokus o kontakt s ostatními, který přinesl zajímavé a neobvyklé zkušenosti, které posílily směřování a styl života.

Následují přílohy, souhrn úryvků z textů, které jsou spojeny se zmíněnými prožitky.

Tento přehled je bezpochyby nekompletní a mohl by být dále rozšiřován.

Andres K.

*Hrubý překlad do češtiny z francouzštiny (s přihlédnutím ke španělskému originálu):
Petra Duhajská. Park studií a reflexe Pravíkov, září 2012.*

Poznámka k českému překladu: přeložena je pouze monografie bez příloh, ty lze najít ve španělském originále

(http://www.parclabelleidee.fr/docs/monographies/Sobre_La_Compasion_AndresK.pdf a http://www.parclabelleidee.fr/docs/monographies/Sobre_La_Compasion_AndresK.pdf) –

většina citovaných textů v přílohách bohužel zatím není do češtiny přeložena.